

РЕШЕНИЕ

№ 20431

гр. София, 13.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав, в
публично заседание на 13.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **12196** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Р. В. И. - С., ЕГН: [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], пл. „В. Л.“ № 1, ОС-Благоевград, каб. 34А срещу Заповед № АС - 563 от 30.11.2023 г., издадена от А. А. - председател на Софийски районен съд (СРС), с която е определено допълнително трудово възнаграждение за 2023 г. за магистратите и съдебните служители в СРС поименно, включително за жалбоподателката.

С жалбата се оспорва цитираната заповед като незаконосъобразна, издадена в противоречие на материалния закон. Излагат се доводи, че определените възнаграждения не са съобразени с чл. 9, ал. 1 и ал. 2, както и с останалите норми на Правилата за определяне и изплащане на средства за допълнителни трудови възнаграждения, приети от ВСС. Жалбоподателката счита, че в „отработено време“ се включва действително отработеното време и ползвания платен годишен отпуск. В тази връзка поддържа, че времето на ползвания от нея платен годишен отпуск почти през цялата 2023 г. се приравнява на отработеното време и не следва да търпи негативи от факта, че е избрала да ползва същия през тази календарна година, а не през предходни. Намира, че не са отчетени участията ѝ в обучения, семинари и работни групи към НС и МС в периода, в който е ползвала платен годишен отпуск, като основното, което се е съобразявало при определяне на размера на допълнителните възнаграждения, е отработените работни дни.

Моли се за отмяна на Заповед № АС - 563 от 30.11.2023 г., издадена от А. А. - председател на Софийски районен съд, в частта относно определяне на допълнително възнаграждение по отношение на жалбоподателката Р. И. – С., като неправилна и незаконосъобразна, издадена в

противоречие с материалния закон, и връщане на преписката на органа за ново произнасяне, с което да ѝ бъде определена за изплащане разликата до пълния размер от 6701 лв. Претендира направените по делото разноски.

В открито съдебно заседание по делото жалбоподателката се представлява от адв. М., който поддържа жалбата и моли да бъде уважена. Изрично заявява, че не претендира разноски по делото.

Ответникът – председател на СРС, се представлява от Л. Н. – специалист „Правно обслужване“ в СРС, която оспорва жалбата като неоснователна и недоказана и моли да бъде отхвърлена. Представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не дава становище по жалбата.

Административен съд София град, III отделение, 70 състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

По делото е безспорно, че в процесния период, обхващащ календарната 2023 г., жалбоподателката Р. И. – С. е заемала длъжността съдия в Софийски районен съд (СРС). Считано от 06.12.2021 г. е ползвала платен отпуск за бременност и раждане по чл. 163, ал. 1 от Кодекса на труда. Считано от 01.10.2022 г. същата е ползвала натрупан през годините платен отпуск, който не е бил използван, както следва: за годините преди 2019 г. – в размер на 93 дни, за 2019 г. – 27 дни, за 2020 г. – 37 дни, за 2021 – 38 дни, за 2022 г. – 38 дни, общо 233 дни, съгласно подадена от нея молба от 14.09.2022 г., адресирана до председателя на СРС, която е била уважена. Отпускът е бил прекъсван няколко пъти по нейна молба, както следва: за периода от 31.03.2023 г. до 03.04.2023 г. – с цел актуализиране на brutната ѝ заплата; за периода от 14.06.2023 г. до 16.06.2023 г. – за участие в обучение по обществени поръчки в ЕС, провело се в Т., Г..

Установено е, че за м. април 2023 г. жалбоподателката има реално отработен 1 ден. За периода 14.10.2023 г. – 30.11.2023 г. има 35 отработени дни.

С решение на Пленума на ВСС по т. 52.1. от протокол № 34/23.11.2023 г. е прието, че се дава съгласие административните ръководители на органите на съдебната власт да упражнят правомощията си по чл. 7, във вр. с чл. 9 от ПОИСДТВ в рамките на одобрения размер на средствата съгласно утвърдените бюджети по пар. 01-00 „Заплати и възнаграждения на персонала нает по трудови правоотношения“ на ЕБК за 2023 г.

Във връзка с горното административният ръководител на СРС е упражнил правомощията си, като е издал Заповед № АС-563/30.11.2023 г., с която са индивидуално определени размерите на допълнителните трудови възнаграждения на служителите в този орган на съдебната власт – на магистратите и съдебните служители, съгласно приложение към заповедта. На жалбоподателката за 35 отработени дни в периода от 14.10.2023 г. до 30.11.2023 г. е определен размер от 1133,34 лв.

С молба вх. № 29007946 от 04.12.2023 г. до председателя на СРС Р. В. е поискала да бъде изменен определеният ѝ размер на ДТВ, като се увеличи до пълния такъв.

С писмо на председателя на СРС съдия В. е уведомена, че размерът на ДТВ се определя въз основа на действително отработеното работно време. В случая ДТВ са определени в съответствие с приетото от Пленума на ВСС и при съобразяване на индивидуалния принос на служителите и магистратите към дейността на съда, като съответства на времето, през което реално са извършвали дейност. С тези доводи е прието, че липсва основание за преразглеждане на определеното ѝ ДТВ.

С жалба вх. № 44584 от 11.12.2023 г. пред АССГ съдия В. е оспорила заповедта на председателя на СРС, с която ѝ е определено ДТВ в размер на 1133,34 лв., във връзка с което е образувано настоящото съдебно производство.

По делото са приети материалите, съставляващи административната преписка.

При така установените факти Административен съд София – град, III отделение, 70 състав обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на оспорването:

Съдът намира, че оспорването е направено в рамките на 14-дневния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна, която има правен интерес. Жалбата изхожда от адресат на заповедта - чл. 147, ал. 1 АПК, като правото на оспорване е упражнено в рамките на срока по чл. 140, ал. 1 АПК - двумесечен, доколкото заповедта не съдържа указание за правната възможност за обжалване. Заповедта засяга правото на допълнително възнаграждение на магистрат по чл. 3 от Правилата, поради което на общо основание подлежи на оспорване пред съд (чл. 145, ал. 1 АПК, чл. 120, ал. 2 КРБ). Оспорваната заповед представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, съдържащ волеизявлението на административен ръководител на орган на съдебната власт, овластен с конкретно правомощие по силата на Решение по т. 52 от Протокол № 34/23.11.2023 г. на Пленума на ВСС, в резултат от упражняването на което пряко се засягат правата и законните интереси на съответния магистрат - жалбоподател, което обуславя и правния интерес на последния от оспорване на заповедта на административния ръководител, доколкото актът е неблагоприятен за жалбоподателката по отношение на размера на определеното ѝ допълнителното възнаграждение. Следователно с него пряко се засягат правата и законните интереси на оспорващия.

Поради изложеното производството е процесуално допустимо и жалбата следва да бъде разгледана по същество.

По същество на спора:

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

На основание чл. 30, ал. 1, т. 10 от ЗСВ /в относимата редакция на нормата - ДВ, бр. 28 от 2016 г./, възнагражденията на съдиите, прокурорите и следователите се определят от ВСС. С решение на Пленума на ВСС по протокол № 29/22.11.2018 г., изм. и доп. с решение на пленума на ВСС по протокол № 13/13.06.2019 г., изм. и доп. с решение на Пленума на ВСС по протокол № 28/21.11.2019 г., изм. и доп. с решение на Пленума на ВСС по протокол № 18/12.05.2022 г., изм. и доп. с решение на Пленума на ВСС по протокол № 35/30.11.2023 г., на основание чл. 13 от Наредбата за структурата на работната заплата, ВСС е приел Правила за определяне и изплащане на средства за допълнителни трудови възнаграждения (ПОИСДТВ). С тези правила са разписани редът, начинът, източниците на средства за изплащане, условията за получаване и начинът на определяне на размерите на допълнителните трудови възнаграждения, като е делегирана компетентност на административните ръководители за определяне на размера на допълнителното трудово възнаграждение за постигнати високи резултати на магистратите, съдебните и прокурорски помощници и съдебните служители.

Съгласно чл. 2 от Правилата, при наличие на финансови средства по пар. 01-00 „Заплати“ по бюджетите на органите на съдебната власт и неизползвани наличности от предходната година по бюджета на съдебната власт след изплащане на всички задължения административните ръководители, съдиите, прокурорите, следователите, в т.ч. младши съдии, младши прокурори, младши следователи, съдебните и прокурорските помощници, държавните съдебни изпълнители, съдиите по вписванията, членовете на ВСС, главния инспектор и инспекторите в Инспектората към ВСС, служителите на Националния институт по правосъдие (НИП) и съдебните служители, заети в тези органи, могат да бъдат стимулирани за постигнати резултати. Разпоредбата на чл. 3 изброява възможните основания за получаване на допълнително стимулиране, като в т. 1 е предвидено, че субектите по чл. 2 могат да получават допълнителни възнаграждения „за

постигнати резултати – текущо, за годината“.

С Решение по т. 52.1 от Протокол № 34 от 23.11.2023 г. Пленумът на ВСС е дал съгласие административните ръководители на органите на съдебна власт да упражнят правомощията си на основание чл. 7, във вр. с чл. 9 от Правилата, приети с решение на ВСС по Протокол № 29/22.11.2018 г., като размерът на средствата е в рамките на утвърдените бюджети по пар. 01-00 „Заплати и възнаграждения на персонала, нает по трудови правоотношения“ на ЕБК за 2023 г.

Предвид гореизложеното компетентен да издава актове, касаещи допълнителните трудови възнаграждения на магистратите, е съответният административен ръководител на органа на съдебна власт. В тази връзка съдът намира, че оспореният в настоящото производство акт - Заповед № АС-563/30.11.2023 г. на председателя на СРС, е издаден от компетентен орган – административен ръководител на СРС, по отношение на магистрат от същия съд.

Оспореният акт е издаден в предвидената от закона форма, съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК, вкл. фактическите и правни основания за издаването му. При издаването на акта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

На основание чл. 6, ал. 1 от Правилата, размерът на допълнителното възнаграждение за постигнати резултати в течение на годината на магистратите, инспекторите в Инспектората към ВСС, съдебните и прокурорски помощници и на съдебните служители, се определя от административния ръководител, като се взема предвид приноса им за резултатите, отчетени в съответния орган на съдебната власт за годината. Съгласно ал. 3 от същия член, лицата по ал. 1, заети към м. ноември на календарната година, които имат отработени повече от 65 работни дни, включително времето на ползване на платения годишен отпуск, имат право на допълнително възнаграждение, като размерът му се определя и изплаща от съответния административен ръководител, на база действителното отработено време.

Видно от цитираната уредба на правилата за определяне на ДТВ, на такова имат право лицата, които към м. ноември на конкретната календарна година са заети в орган на съдебната власт и имат отработени повече от 65 работни дни, в които се включва и времето на ползване на платен годишен отпуск. Следователно посочените изисквания очертават кръга на лицата, които имат правото да получат ДТВ, без значение от неговия размер. Липсата на някоя от тези предпоставки изключва конкретното лице от адресатите на ДТВ въобще, като логиката е, че тези служители и магистрати, които са работили в орган на съдебна власт по-малко от 65 дни, не са допринесли за цялостната дейност на същия в степен, която обуславя правото им на допълнително стимулиране. Това е така, тъй като ДТВ не е част от трудовото възнаграждение, което лицето получава за извършваната от него трудова дейност, и не е безусловно. То е обвързано с постигнатите резултати за текущия годишен период, преценката за което е предоставена с цитираните Правила на административния ръководител в условията на оперативна самостоятелност. От втората част на разпоредбата на чл. 6, ал. 3 от Правилата става ясно, че размерът на ДТВ се определя от административния ръководител по негова преценка относно индивидуалния принос на всеки магистрат или служител към дейността на органа на база действителното отработено време. Видно е, че тук се има предвид времето, през което реално е извършвана трудова дейност, включена в трудовата функция за длъжността. Тук липсва допълнението, което е предвидено в ал. 1, относно приравняването на времето на ползван платен годишен отпуск на отработено време.

С оглед на реално отработеното от жалбоподателката време в размер на 35 работни дни за периода от началото на годината до края на ноември 2023 г. същата е получила ДТВ в размер на 1133,34 лв. Следователно отчетено е времето, в което реално е полагала труд, както и времето, през което е била ангажирана с обучения за повишаване на професионалната си квалификация.

Следва да се посочи, че правомощията на административния ръководител да определи на

магистратите и съдебните служители в поверения му орган на съдебната власт ДТВ се упражнява при условията на оперативна самостоятелност и е продължение на разписаните в чл. 80, ал. 3СВ правомощия да осъществява общото организационно и административно ръководство на съда. В тази връзка настоящата инстанция следва да отбележи, че средствата за допълнително трудово възнаграждение не са задължителен елемент от дохода на магистрата и не се предвиждат в бюджета на съдебната власт за ежегодно изплащане. Съгласно чл. 2 от Правилата, такива могат да бъдат отпуснати, при наличие на финансови средства по бюджетните сметки на органите на съдебната власт, за магистратите и служителите в съдебната система, които по този начин да бъдат стимулирани, за постигнати високи резултати текущо - за година или за друг период, или за постигнати високи резултати по конкретни задачи (чл. 3, т. 1 и т. 2 от Правилата).

При определяне на размера на ДТВ се взема предвид конкретният принос на всеки магистрат или съдебен служител и отчетените от него резултати за съответната година, както и отработеното през календарната година време. Това материално стимулиране няма задължителен характер и не може да се приеме като бъдещо сигурно събитие, което настъпва сигурно и неотменимо през всяка календарна година. Ето защо изплащането на тези суми не е гарантирано право, каквото е трудовото възнаграждение например, поради което не може да бъде прието, че неизплащането му или изплащането му в непълен размер само по себе си води до незаконосъобразност на административния акт. В случая от компетентния орган са преценени конкретните обстоятелства, които са относими към определянето на ДТВ на жалбоподателката, като предвид продължителния платен отпуск, който е ползвала през годината, е отчетено времето, през което реално е полагала труд, при липсата на данни по делото, включително релевиращи от самата жалбоподателка, за постигнати по-високи от обичайните резултати или особени заслуги по конкретни задачи, които е изпълнила за времето от 14.10.2023 г. до 30.11.2023 г.

На следващо място, съдът намира за необходимо да уточни, че съгласно § 3 от допълнителните и заключителни разпоредби от ПОИСДТВ средствата за допълнителни възнаграждения на лицата по чл. 2, както и социалните, здравните осигуровки и задължителното пенсионно осигуряване, се начисляват и изплащат в рамките на одобрения за конкретната година бюджет на съответния орган на съдебната власт. Следователно правомощието на административните ръководители по чл. 9, ал. 1 от Правилата се ограничава в рамките на утвърдената бюджетна сметка за заплати и социални плащания на съответния орган на съдебна власт за текущата бюджетна година и се преклудира след приключването ѝ. Административните ръководители не могат да определят средства за допълнителни възнаграждения, отнасящи се за изминали отчетни финансови периоди. В тази връзка, в случай на отмяна на незаконосъобразна заповед на административен ръководител на орган на съдебната власт за определяне на ДТВ, засегнатото лице може да потърси правата си по исков ред. В този смисъл е съдебна практика - Решение № 1861/20.02.2023 г. на ВАС по а. д. № 4286/2022 г.; VI о.; Решение № 131 от 7.01.2019 г. на ВАС по адм. д. № 8782/2018 г., VI о.; Решение № 10225 от 21.07.2014 г. на ВАС по адм. д. № 5419/2014 г., VI о.; Решение № 11321 от 28.10.2015 г. на ВАС по адм. д. № 4747/2015 г., VI о.

По разноските:

Предвид изхода на делото и заявената претенция от ответника за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение на същия се следва сумата от 100 лв. на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, във вр. с чл. 37 от Закон за правната помощ и чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, предвид правната и фактическа сложност на делото.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, Административен съд София-град, III-то отделение, 70- ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. В. И. - С., ЕГН: [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], пл. „В. Л.“ № 1, ОС-Благоевград, каб. 34А срещу Заповед № АС - 563 от 30.11.2023 г., издадена от А. А. - председател на Софийски районен съд, в частта, с която ѝ е определено допълнително трудово възнаграждение за 2023 г.

ОСЪЖДА Р. В. И. - С., ЕГН: [ЕГН], да заплати на Софийски районен съд сумата от 100,00 (сто) лева, разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: